

ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด กรณีเกี่ยวกับการลา

ไปไม่รอ (การอนุญาต)

ประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบล ได้มีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่นางสาว จ.(ผู้ฟ้องคดี) ในครั้งที่ ๒/๒๕๕๔ ณ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยให้เหตุผลว่าขาดราชการในระหว่าง วันที่ ๙- ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กล่าวคือ นางสาว จ. ได้ยื่นใบลาพักผ่อน ตั้งแต่วันที่ ๙- ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ แล้วไม่ได้รับการอนุญาต ทั้งนี้ ในช่วงดังกล่าวมีวันหยุด ต่อเนื่องกันหลายวัน คือ ระหว่างวันที่ ๖ - ๘ เมษายน ๒๕๕๔ และวันที่ ๑๓ - ๑๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นวันหยุดราชการ นางสาว จ. ได้เสนอใบลาพักผ่อนตั้งแต่วันที่ ๙- ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ ต่อผู้ถูกฟ้อง คดี (ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล) ผ่านปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล โดยยื่น ใบลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ และในตอนบ่ายของวันนั้น ผู้ฟ้องคดีขอกลับก่อนโดยไม่รอ ฟังผลการพิจารณา ต่อมานางสาว จ. จึงนำเรื่องมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อให้เพิกถอนคำสั่ง ดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาแล้วมีความเห็นสรุปว่าแม้การลาพักผ่อนจะถือเป็นสิทธิ ของข้าราชการที่จะลาพักผ่อนได้ แต่มีได้หมายความว่า ผู้ลามีสิทธิที่จะลาพักผ่อนเมื่อใดก็ได้ หรือลา จำนวนกี่วันตามที่มีสิทธิเหลืออยู่ได้ตามใจชอบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทาง ราชการ และผู้บังคับบัญชาไม่สามารถยับยั้งได้ ระเบียบการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงกำหนดให้ผู้ลาต้องเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาและจะต้องอยู่รอให้ผู้มีอำนาจได้พิจารณาก่อน จะหยุดราชการไปทันทีไม่ได้ เมื่อผู้มีอำนาจได้พิจารณาและสั่งอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ การลาพักผ่อนของข้าราชการ จึงเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจที่จะพิจารณาว่าการลาในช่วงเวลาดังกล่าว มีผลกระทบต่องานราชการหรือไม่ หากเห็นว่ามีความจำเป็นหรือเร่งด่วนที่จะต้องให้ผู้ลาอยู่ปฏิบัติ ราชการหรือถ้าอนุญาตให้ลาอาจเกิดความเสียหายต่อทางราชการ จะพิจารณาสั่งไม่อนุญาตให้ลาก็ได้

การที่ผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อน โดยไม่อยู่รอฟังผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็น ผู้มีอำนาจอนุญาตว่าอนุญาตให้ลาตามคำขอหรือไม่ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ ของระเบียบ ว่าด้วยการลาของข้าราชการพ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้โทรศัพท์แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่อนุญาต ผู้ฟ้องคดีควรจะกลับมาปฏิบัติ ราชการ แต่กลับหยุดราชการตามที่ได้ยื่นใบลาไว้ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการ และการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าว เป็นการออกคำสั่งโดยมีเหตุผลและ คำวินิจฉัยประโยชน์ของราชการ ไม่ปรากฏว่าได้กระทำไปโดยมีอคติโกรธเคืองหรือกลั่นแกล้ง แต่อย่างใด จึงเป็นการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น จึงเป็นการขาดราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(คดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๔๑๔/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๓๖/๒๕๕๗)

กช. 30 12. ๖. ๕๘.